

Aprecieri pentru *Istovit de ascultare*

Când am văzut pentru întâia dată titlul acestei cărți, primul meu gând a fost: „O, chiar așa mă simt și eu! Îl urmez pe Isus încă din copilărie, dar uneori această călătorie de o viață îmi pare extenuantă. Sunt încredințat că Dumnezeu mă sfințește – dar sfințirea mea durează mai mult decât a tuturor celorlalți oameni. Iar ispita de a mă refugia în Țiclag este permanentă.” Ce gură de aer proaspăt a fost să citesc cartea lui Ron, fascinantă, plină de istorii personale și de dovezi ale harului care să ne aducă aminte că Dumnezeu este prezent, lucrează și ne curtează chiar dacă nu-L simțim. O carte practică, în care te regăsești și care te încurajează, *Istovit de ascultare* mi-a adus o necesară revigorare și îndrumare spirituală și mă rog ca și voi să aveți parte de același lucru.

BRIAN FISHER,
președinte al Human Coalition

Să fim onești! Orice urmaș al lui Cristos luptă cu oboseala spirituală într-un moment sau altul al vieții. Probabil că tocmai te pregătești fără nicio tragere de inimă pentru alt ceas de slujire bisericească ce nu va smulge vreun cuvânt de mulțumire din partea beneficiarilor sau lupti cu același vechi păcat sau pur și simplu încerci să faci ceea ce se cuvine. Bazată pe experiența lui David la Țiclag, această carte nu bate câmpii, ci oferă speranță și ajutor concret oricărui credincios istovit care trebuie să iasă din groapă și să revină pe drumul cel bun.

DON LOUGH JR.,
director executiv la Word of Life Fellowship, Inc.,
Schroon Lake, New York

Ron Moore ne dă voie să acceptăm realitatea: la un moment dat, orice credincios resimte oboseala spirituală. Combinând într-un mod captivant relatări biblice cu sfaturi ușor de urmat, el schițează o cale către o relație mai vie și mai arzătoare cu Isus Cristos.

MICHAEL ROSS,
autorul cărții *What Your Son Isn't Telling You*

Mi-ar fi plăcut să citesc o carte ca asta la începutul lucrării mele, cu șaiszeci de ani în urmă. Autorul tratează probleme vechi în moduri inedite și introduce teme care s-ar putea să fie noi pentru tine. Dacă vei studia cartea și vei pune în practică ceea ce înveți, vei avea enorm de câștigat.

WARREN W. WIERSBE,
autor și fost pastor la Moody Church, Chicago

R O N M O O R E

ISTOVIT *de* ASCULTARE

Cum să ne revenim din oboseala spirituală

Traducere de Vlad Dogar

 CASA CĂRȚII
Oradea, 2019

Copyright © 2017 by Ronald D. Moore

Cartea a fost publicată în Statele Unite ale Americii de Northfield Publishing, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610, cu titlul *Worn Out by Obedience*.

Tradusă cu permisiune.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

AMP – Amplified Bible

NTR – Noua Traducere Românească

Istovit de ascultare

Ron D. Moore

Copyright © 2019 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOORE, RON

Istovit de ascultare / Roon Moore; trad. de Vlad Dogar. -

Oradea : Casa Cărții, 2019

ISBN 978-606-732-130-2

I. Dogar, Vlad (trad.)

2

Traducerea: Vlad Dogar

Editarea: Dorin Gabriel Mureșan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Pentru Lori.

*Soția mea, cea care mă inspiră,
tovarășa mea într-ale scrisului
și dragostea vieții mele.*

Cuprins

Cuvânt-înainte	9
Introducere	13
Partea întâi: Epuizarea	
Capitolul 1: Când funcționezi la limita de avarie	19
Capitolul 2: Istovit de slujire	33
Capitolul 3: Istovit de așteptări	47
Capitolul 4: Istovit din cauza dezamăgirii	67
Partea a doua: Îndepărtarea	
Capitolul 5: Cel mai rău sfătuitor	83
Capitolul 6: Pe teritoriul inamic	103
Partea a treia: Întoarcerea acasă	
Capitolul 7: Harul manifestat prin criză	125
Capitolul 8: Harul manifestat prin puterea primită	137
Capitolul 9: Harul manifestat prin recuperare	149
Capitolul 10: Identitatea spirituală: Al cui sunt?	165
Capitolul 11: Domnul care dă năvală	181
Mulțumiri	187
Despre autor	189
Note	191

Cuvânt-înainte

Istovit de ascultare este o carte onestă și convingătoare. Se adresează tuturor celor care ne declarăm creștini, dar care, la un moment dat pe traseu, ne-am confruntat cu oboseala spirituală. Poate că te afli chiar acum în această stare. Dacă așa stau lucrurile, dă-mi voie să te asigur că vei găsi speranță în aceste pagini.

În timp ce citeam manuscrisul, mi-au revenit în minte niște amintiri nu tocmai plăcute din perioada celor patruzeci de ani de slujire în Southeast Christian Church. Deși a fost o experiență minunată în ansamblu, îmi persistă în memorie acele incidente pe care îmi doresc să le uit cât mai repede sau să le ascund într-un sertar al memoriei sub eticheta „prea jenante ca să fie spuse”. Dacă nu slujești cu normă întreagă, s-ar putea ca „istovirea” ta să nu semene cu a mea, dar pariez că vei rezona cu acele situații când, încercând să-mi urmez chemarea, am experimentat extenuarea.

Într-un rând, am uitat de o cununie. Mai că îți vine să te întrebi de ce i-a încredințat Dumnezeu o lucrare atât de frumoasă – precum cea de la Southeast – unui bufon ca mine. Altă dată, eram așa de vlăguit înainte de serviciul de duminică după-masă, încât am adormit în birou. Liderul de închinare a continuat să cânte până când m-am trezit și am urcat la amvon buimac și derutat. „Cred că am nevoie de mai multă odihnă”, mi-am spus pe urmă, lovit de realitatea incontestabilă. Aceste incidente fac parte din istoria unui lucrător profund devotat chemării sale, dar care adesea își ia prea multe angajamente și

este stors de energie. Cu toate acestea, am slujit patruzeci de ani minunați în Southeast, chiar dacă uneori m-am confruntat cu lipsa timpului necesar pentru tot ce aveam de făcut și cu sentimentul că e insuficient cât fac.

Senzația de surmenaj și oboseală spirituală nu sunt specifice doar slujitorilor bisericești, ci tuturor creștinilor. Ron Moore documentează această situație cu o claritate excepțională.

După ce m-am pensionat, am inițiat niște întâlniri de odihnă și părtășie pe o durată de patru zile pentru tinerii slujitori bisericești. În programul acestora sunt prevăzute momente de împărtășire reciprocă a experiențelor trăite ca lucrători, cu reușite și eșecuri deopotrivă. Au un efect terapeutic deosebit – dar este puțin deconcertant să descopăr cât de frecvente și răspândite sunt sentimentele de neîmplinire, surmenajul și chiar depresiile. Un e-mail recent primit de la un participant la aceste întâlniri evidențiază dramatic această problemă.

Dragă Bob,

Chiar acum mă confrunt cu o problemă despre care te-am auzit vorbind în mai multe rânduri. Mă simt copleșit de îndatoririle slujirii și sunt în punctul în care nu mai fac nimic foarte bine... Nu mă lupt cu vreun păcat anume sau cu imoralitatea. Ci mă încercă depresia și sentimentul că ceea ce fac e insuficient. Sunt epuizat. Iar umblarea mea personală cu Cristos este aproape inexistentă.

Din păcate, astfel de gânduri și sentimente sunt frecvente printre slujitori, dar îi afectează și pe membrii obișnuiți. Următorul mesaj l-am primit de la un bărbat ce slujește ca voluntar într-o biserică.

Dragă Bob,

Sunt un credincios devotat. Studiez Cuvântul zilnic și fac parte din două grupuri de bărbați. Dar e atâta gălăgie în lumea mea,

încât nu mai aud prea des vocea Lui. Problema mea e că am ajuns cu rezervoarul gol. Nu mai pot să îmi consider lucrarea o „bucurie curată” și aș spune că am încercat să caut la El pacea pe care ne-a fâgăduit-o. Dar numai arareori am parte de acea pace. Știu însă că problema e cu oglinda... nu cu cerul.

Cu toții avem parte de această „istovire a ascultării” care este atotprezentă și dăunătoare, nimicind relațiile. Dacă nu o conștientizăm, ea deteriorează atât calitatea vieții, cât și a lucrării în care suntem angajați. Ce putem face în aceste condiții? În cartea de față, Ron face un pas folositor într-o direcție concretă, stabilind cu sinceritate ce anume ne trage în jos și ne induce acea senzație de epuizare spirituală. Mai important e că el arată și cum ne putem îmbunătăți starea spirituală și să-i ajutăm pe alți credincioși confrunțați cu aceeași problemă.

Autorul și-a câștigat dreptul de a împărtăși acest mesaj. Vreme de peste un sfert de secol, Ron a fost pastor principal al unei mega-biserici din zona Pittsburgh. Este și absolvent de studii postuniversitare finalizate cu două diplome de masterat și un titlu de doctor; are publicate încă patru cărți. Ron și soția sa, Lori, au patru copii și un nepot. Are suficiente angajamente personale și bisericești cât să candideze cu șanse la statutul de „surmenat”. Din aceste motive, te îndemn să-i citești cartea, să îți iei notițe și să ai o discuție foarte serioasă cu tine însuși și cu Dumnezeu despre locul în care te afli în umblarea cu El.

Mi-ar fi plăcut să am cartea lui Ron când eram la începutul slujirii mele. Sunt convins că aș fi fost un pastor mai eficace, un soț mai iubitor și un părinte mai prezent în viața copiilor mei.

Bob Russell,

pastor fondator al Southeast Christian Church, Louisville, KY,
autorul cărții *After Fifty Years of Ministry*

Introducere

Viața creștină este o călătorie captivantă. Viața alături de Cristos ne transformă inimile în profunzime și ne conferă o anume însemnătate. Cu toate acestea, chiar și-atunci când avem parte de binecuvântări spirituale, experiențele de viață ne pot trage în jos. Știm că Dumnezeu e de încredere, că face toate lucrurile la timp, și că, într-un mod numai de El știut, țese aceste lucruri pentru binele nostru.

Totuși – în bătaie, în timpul prezent, cel pe care îl percepem noi – ajungem să fim oboșiți spiritual, vlăguiți de efortul de a rezista ispitelor, epuizați de relaționarea cu oamenii dificili, istoviți din cauza dezamăgirii, oboșiți din cauza așteptării. Devenim istoviți de ascultare.

Titlul *Istovit de ascultare* poate părea contradictoriu. Dacă supunerea față de Cristos este singura modalitate prin care putem alerga înainte și dacă, în cele din urmă, Dumnezeu binecuvântează ascultarea, te-ai putea întreaba: „Cum poate cineva să ajungă istovit tocmai de lucrul pe care Dumnezeu îl răsplătește?” Chiar dacă supunerea este întotdeauna calea corectă, nu rezultă de aici că este și cea mai ușoară. Ușor nu înseamnă întotdeauna bun. Bun nu înseamnă întotdeauna ușor. O viață de ascultare implică disciplină, antrenament și reacții la diferite obstacole. Chiar și Isus s-a confruntat cu aceste provocări în timpul slujirii Lui pe pământ.

Autorul cărții Evrei scrie: „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și

fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit" (Evrei 5:7–8). Deși mesajul acesta nu este unul plăcut, nu îl putem ocoli. Supunerea, chiar și pentru Isus, a fost dificilă. Cu siguranță, va fi dificilă și pentru noi.

Oboseala spirituală nu este un defect de caracter, nu este o stare sufletească rezervată creștinilor imaturi sau slabi. Sunt porțiuni ale călătoriei – uneori lungi, alteori scurte – în care ne simțim ca și cum am trăi fără vreun scop, deconectați, distanțați, împotmoliți. Nu ne-am îndepărtat de Isus; doar că nu mai avansăm împreună cu El. Greg Hawkins și Sally Parkinson au realizat un studiu amplu (mai mult de un sfert de milion de oameni din o mie de biserici) pentru a determina linia dezvoltării spirituale în viețile credincioșilor. Astfel, au descoperit că aceștia se găseau în unul dintre aceste trei stadii - „În creștere în Cristos”, „Aproape de Cristos” sau „Cristos-centrul vieții mele”.¹ Cercetarea lor a mai scos la iveală faptul că, indiferent de stadiu, un procent de nouăzeci și doi la sută din cei intervievați au stagnat, la un moment dat, în timpul călătoriei spirituale. Aproape toți credincioșii experimentează perioade de vlăguire a sufletului. Este o problemă de care trebuie să fim conștienți și pentru care ar trebui să fim pregătiți. Stagnarea îl face pe credincios vulnerabil.

Această carte este scrisă pentru cei care Îl urmează pe Isus și care au ajuns să fie trudiți, epuizați de efortul continuu pe care îl depun pentru a face ceea ce este drept. Mă refer la momentele când lupta devine extenuantă, când dragostea noastră pentru Dumnezeu se răcește, când pasiunea pentru Cristos devine un muc ce abia mai fumează.

Vom învăța că perioadele istovitoare nu pot fi evitate... dar nu trebuie să rămânem prinși în ele. Vom căuta să înțelegem pericolul apatiei față de Dumnezeu și cum să ne reprimem

inimile cu o pasiune arzătoare pentru a-L urma întru totul pe El.

Această carte a început sub forma unei serii de predici, susținută la The Bible Chapel, o biserică pe care am păstorit-o timp de mai bine de douăzeci și cinci de ani. Am rostit multe predici de-a lungul mandatului meu, dar puține au rezonat cu congregația noastră așa cum au rezonat cele de față. Textul de la care am pornit a fost istoria refugierii lui David în Țiclag – teritoriul inamic – pe vremea când Saul se afla în urmărirea lui. În biserica noastră, „Țiclag” a ajuns să desemneze acele perioade ale călătoriei spirituale în care o persoană ajunge să stagneze sau s-a rătăcit. Deseori aud oameni care afirmă că „au fost în Țiclag” sau care se roagă pentru cineva fiindcă „e în Țiclag.” Fie că ești singur în pustie, fie că te simți vlăguiți (și riști o experiență de felul Țiclagului), mă rog ca această carte să îți vorbească așa cum a vorbit și congregației noastre.

Partea întâi

Epuizarea

Istovit de ascultare

Capitolul 1

Când funcționezi la limita de avarie

Indiferent de domeniul în care activează, liderii care continuă să conducă și după ce și-au epuizat rezervele o vor face prost.

De ceva vreme, am început să conduc fără resurse și cred că cel mai bun lucru pentru mine este să mă dau la o parte... Acum, am nevoie de rugăciunile și de susținerea voastră. Am spus că aceasta este o biserică în care ești acceptat și când nu îndeplinești standardele, iar eu nu le îndeplinesc.

Sunt obsosit. Sunt dărâmat și am nevoie de odihnă.¹

PETE WILSON

Pasiunea lui Andrew* este aceea de a fi lider în grupurile mici în care principala activitate este studiul biblic. Sau, mai degrabă, aceasta era cândva pasiunea lui. Acum, după cincisprezece ani de carieră, după cincisprezece ani în care a încercat să își echilibreze viața de familie, în care a antrenat echipa de sport din care fac parte și copiii lui, și în care și-a pus în negoț darurile pentru a învăța liceenii și cuplurile din biserica noastră, Andrew e vlăguit, și-a epuizat resursele. S-a dat la o parte din slujire pentru a se reumple spiritual.

În cuvintele lui: „Am obosit să-i călăuzesc pe alții; eram în situația în care eu însumi aveam nevoie de călăuzire.”

Andrew participă la un nou grup împreună cu soția sa, Kathy, și începe să simtă că Dumnezeu îl cheamă să își folosească darurile într-un mod ceva mai semnificativ. Deocamdată, rezistă acestui îndemn. Iată cum a împărtășit Andrew ceea ce se întâmplă în inima lui:

Știu că Dumnezeu vrea să mă ridic și să îndrum din nou, dar m-am opus pentru că, sincer, responsabilitatea a început să mă obosească. Îmi dau seama că nu sunt un cărturar atotștiutor, care are o sumedenie de cunoștințe biblice profunde de împărtășit. Totuși, Dumnezeu m-a înzestrat cu abilitatea de a conduce un grup de bărbați și femei în studiul biblic, într-un mod relevant și care angrenează tot grupul.

Am ajuns să mă lupt cu Duhul Sfânt, lucru care mă epuizează... fug și încerc să mă ascund. În momentul acesta, nu aștept cu plăcere întâlnirile grupului nostru mic, și, în mod intenționat, nici nu mă pregătesc. Pur și simplu, vreau să renunț... dar știu că nu acesta e răspunsul.

**Numele au fost schimbate*

La fel ca mine, cred că fiecare creștin se poate identifica cu Andrew. Fie că vorbim despre oboseala spirituală, o consecință inevitabilă a folosirii darurilor noastre pe o perioadă lungă de timp, fie că vorbim despre epuizarea sufletului cauzată de împotrivirea față de ispitele săcâitoare, despre efortul extenuant de a face ceea ce este bine atunci când nesupunerea e mult mai atractivă sau despre circumstanțele epuizante care ne invadează viețile, în toate acest cazuri ajungem istoviți de ascultare.

Istovit de ascultare. Expresia pare contradictorie, nu-i așa? Supunerea este, la urma urmei, bătaia inimii creștinului. Este manifestarea sinceră a dragostei noastre pentru Cristos,

ce curge dintr-o inimă mulțumitoare față de lucrările Sale făcute în folosul nostru. Supunerea este posibilă numai prin prezența lui Dumnezeu, fiindcă de la El ne vine puterea de a asculta. Supunerea este acea rampă de pe care ne putem lansa viața spre un sens și un scop. Tânjim după acel „Bravo!”, pe care vrem să-l auzim la sfârșitul acestei vieți, însă, deocamdată, suntem împinși de șoaptele motivatoare ale Duhului: „Felicitări!” și „Așa se face!”

Așadar, cum este posibil ca tocmai lucrul care ne asigură un sens și un scop să ne istovească? Cum este posibil să ne obosească ceea ce ne aduce o adâncă mulțumire? Cum se poate ca binecuvântarea supunerii să devină o datorie înspăimântătoare? Cum poate urmarea lui Isus să ne epuizeze?

Antrenant și istovitor

Recent, eu și soția mea, Lori, am mers în drumeție în Virginia's Shenandoah National Park. Aplicația ne-a informat că, între „Whiteoak Canyon și Cedar Run Loop”, se afla „printre cele mai bune trasee – dacă nu cel mai bun traseu – din Shenandoah.” Am mers deci pe acest traseu. Poteca era o serpentină pitorească de șaisprezece kilometri, care traversa pădurea deasă. De-a lungul cărării stâncoase, câteva cascade frumoase se revărsau în lacuri naturale, acolo unde excursioniștii înotau ca să se revigoreze. Dar acest traseu nu era pentru cei care doreau o plimbare ușoară prin pădure. Frumusețea naturală a potecii venea la pachet cu o ascensiune solicitantă. Picioarele noastre ardeau, iar hainele ne erau îmbibate cu transpirație, pe măsură ce, timp de trei ore, am urcat pe o cărare îngustă cu mai multe trepte abrupte.

Lori s-a întors spre mine și m-a întrebat: „Spune-mi, din nou, de ce considerăm că e plăcut să facem asta?”

După una dintre aceste porțiuni dificile, Lori, care mergea în față, s-a întors spre mine și m-a întreat: „Spune-mi, din nou, de ce considerăm că e plăcut să facem asta?” Nu m-am putut gândi la niciun răspuns atunci.

Imediat după ce am ajuns în vârf, a venit vremea să ne întoarcem. Coborârea a reprezentat și ea o provocare, silindu-ne să ne folosim alte grupe de mușchi și forțându-ne să avem grijă la poteca dificilă și abruptă.

Drumeția a fost antrenantă și istovitoare. Ne-am bucurat de priveliștea splendidă și ne-am întreat dacă se va sfârși vreodată traseul. Atunci când am ajuns în sfârșit la mașină, când ne-am dat jos rucsacurile și am terminat puțina apă care ne mai rămăsese în sticle, am simțit un puternic sentiment de împlinire și de epuizare.

La fel ca drumeția noastră, călătoria spirituală este, în același timp, antrenantă și istovitoare. Urmarea lui Cristos este o experiență care trebuie trăită clipă de clipă, zi de zi, o experiență în care știm că Dumnezeu viu lucrează în noi și prin noi. Nu e nimic mai satisfăcător decât asta. În același timp, există perioade lungi, obositoare, aparent fără sfârșit, când *nu* Îl simțim pe Dumnezeu lucrând în noi și prin noi, când Îl punem la îndoială prezența. Calea dreaptă nu e întotdeauna calea ușoară. Marcajele de pe copaci, cele care indică faptul că ne aflăm pe cărarea corectă, dar și semnele de avertizare referitoare la terenul dificil, apar de multe ori unele lângă altele.

Graficul de mai jos mă ajută să îmi formez o imagine despre felul în care arată călătoria spirituală. Cărarea e solicitantă, plină cu suișuri și coborâșuri. Isus nu ne conduce pe un drum lin spre cer. Urmarea Salvatorului implică perioade pe culmi și perioade în vale, binecuvântări remarcabile și provocări extraordinare, adică ceea ce C.S. Lewis numea „coborâș”.

Pe grafic, puteți observa că, de-a lungul traseului, are loc un progres. Acest proces de creștere spirituală e denumit *sfințire*.